

Ett 25-årsminne - När Bagarförbundet skulle bli syndikalistiskt

J. K. Nordberg

1935

I den ungsocialistiska pressen hade så tidigt som år 1907 agitation förts för syndikalismen. I majnumret år 1910 av den fackliga tidningen **Bageriarbetaren** gjorde bagarnas förtroendeman, Anders Sjöstedt, som var redaktör för nämnda tidning, ett försök att hindra syndikalismens spridning bland bagarna, vilka i stort antal gripits av den syndikalistiska agitationen. Då skrev undertecknad ett genmäle mot den mäktiga förbundscheffens angrepp under rubriken: ****..”Man säger... Genmäle på artikeln i majnumret.”****

”Man säger, att bagarna skola vara med då det gäller att upplösa förbunden och bilda Lokala Samorganisationer”, inledde vår förtroendeman Anders Sjöstedt, och tillade sedan: ”Tack för erbjudandet, men skall man då behandla bagarna på samma sätt som man vill göra nu, tycker vi synd om bagarna.” På detta sätt vill jag svara att aggressiva kommer arbetsgivarna alltid att vara oavsett vilken organisationsform arbetarna har, tills dess de får så kraftigt mothugg så de lugnar sina rovdjurskänslor. Och då behövs det sannerligen syndikalistiskt försvarskraft. Därför kan inte en förtroendeman, om än med stor vilja, uträtta något ensamt - utan en vaken, handlingsfull och slagkraftig organisation.

Lusten att krossa arbetarnas organisationer har icke saknats av de privata arbetsgivarna - ej ens från styrelser och föreståndare för kooperativa bagerier i södra Sverige. Närmare angivet Skåne. Där har till och med öppna strider utbrutit.

Alla arbetsgivare vill ha utgifterna så små som möjligt. Men inkomsterna så stora som möjligt. Detta får ju främst arbetarna, producenterna, lida för.

Vidare hade Sjöstedt skrivit: ”Lyssna på styrelserna för ’Föreningsbagerierna’ och för en del kooperativa bagerier vilka diskutera om bagarna på ett utmanande sätt, när det gäller deras avtal.”

För min del tyckte jag att bagarna icke skulle bry sig om vad dessa konservativa styrelsemedlemmar pladdrar om. Och är det någon underhandling de ej vill bry sig om och önskar de icke vara med om någon överenskomst som vi vet att de kan gå med på, behöver vi icke kompromissa och springa och berusa dessa herrar i all evighet, och tigga om rätt till mänsklig existens. Vi ha förmåga att slå till! Vi äro de starka! Gör slut på fegheten! Det är vi som är producenter!

Därför behöva att omändra organisationerna till kampduglighet och smidig anpassningsförmåga efter de förhållanden som kan uppstå. Vad de Lokala Samorganisationerna angår så äro de mest praktiska, och kan med heder avlösa de gamla tungrodda byråkratiska fackföreningarna, som äro i majoritet i detta land.

Att inte organisationsfrågan är ett aktuellt spörsmål just nu, bland bagarna, är en lögn av stort mått. Den är aktuell och skall bli det ännu mer när tiden är mogen. Trots vad Sjöstedt skriver! Och hans ångest som så tydligt märks!

Allt sedan de reformistiska organisationernas början har i regel ”förts de korslagda armarnas strid”, som de gamla ledarna är så förtjusta i - till borgardömetts fromma!

Detta har visat sig odugligt. Vi har ju bagerier, som är bojkottade ända sedan den tid som ”*Svenska Bageri- och Konditoriarbetareförbundet*” startades. Och det var inte i går!

Vi har exempel på detta i Göteborg och i Uddevalla, ja lite varstans i detta land.

Det skulle taga allt för stort utrymme i anspråk att räkna upp alla. Och när uppgörelse kommer att träffas vet ingen! Och ingen gör något för att ändring skall ske. Ingen delar ut så mycket som en bojkottslapp för att upplysa allmänheten om förhållandet, att konflikt råder. Därför behövs det pigga organisationer i vilka medlemmarna äro socialistiskt skolade och nyktra. Då kan vi marschera framåt och vinna något, trots det att arbetsgivarna göra allt för att slå ned vår frammarsch. Detta få ingen glömma!

Man skriver så ofta och påstår att folk är så egoistiska, att de ej vill betala avgifterna till föreningarna.

Denna egoism är icke äkta. Ty en egoist borde ju begripa att de utlagda slantarna, i form av avgifter, giver mångfallt igen.

Men fulla av slö undergivenhet är man inför arbetsgivarna, och vågar ej vidtaga åtgärder, och bry sig icke om vad man tjänar och hur länge man arbetar.

Huvudsaken för många är att man får till öl och brännvin, så att det kan bli ett bondrus när lördagen kommer. Då är djuret människan belåten!

Det är tyvärr med många individer, som en socialog skrev en gång; att svinbeläte är ofta rädda att gå från gamla vanor. Att flytta in i ett nybyggt hus vill de ej. Hellre vill de vara i det gamla smutsdiga och odugliga.

I en passus skrev Sjöstedt: ”När bagarna inte har sitt förbund att lita sig till,; så får de vänta med reformerna.”

Sjöstedt mente tydligen att om man inte hade honom finge man inga avtal - tills ny efterträdare valts. Och det kunde han ha rätt i. Bagarna liksom andra reformister, får icke göra upp avtal utan förtroendemannen eller ombud är närvarande, och förbundsstyrelse godkänt.

Ett spel är att en hel organisation blott litar på en enda: förtroendemannen eller förbundsstyrelsen. Även om dessa har god vilja kan de ju icke vara med överallt.

Vi får icke ha organisationer vari medlemmarna är så slösa att de ej besöker mötena. Uselt är också då fulla besöker möten och ställer till väsen och oreda.

Arbetarna skall vara nyktra! Det är vad som är rätt.

De Lokala Samorganisationerna bör byggas på den principen att man skall lita på sig själva och ej skaffa sig ledare. Vi måste allaredan nu bliva energiska människor och vakna upp och bilda syndikalistiska organisationer!

Vidare skrev Sjöstedt: "De Lokala Samorganisationerna komma nog att sätta bagarna på tillväxt tills att de stora grupperna komma förbi bagarna".

Jag svarade att en bagare bör ju också, i regel, vara en människa som är med sin tid! Sådana som har dåligt har stort intresse av att rycka upp sig och komma i jämnhöjd med andra grupper.

Sjöstedt skrev vidare: "Vi behåller väl vårt förbund än så länge, tills att andan blir en annan bland arbetarna och den inbördes solidariteter blir starkare".

Svaret blev: Just därför behövs det ändring. Annars blir aldrig solidariteten starkare. Ty så länge vi står av söndrade från varandra i olika förbund, så kommer ju Sverges arbetare icke tillsammans för att samarbeta för gemensamma intressen. Förståelse och solidaritet kan ej växa sig stark. Jag slutade mitt genmäle med en maning och sände en kollegial hälsning till alla yrkeskamrater.

Anders Sjöstedt skrev följande kommentar:

"Vi vilja icke undertrycka andras meningaro ch har därför intagit genmälet. Det går lätt att i fantasin skapa en nykter och solidarisk arbetarkår, men i realiteten är problemet värre."

Själv har jag gjort en kommentar under artikeln, som löd:

"Blockaden och bojkotten i Uddevalla är inte mer än två år gamla."

Således ser vi att de reformistiska organisationerna, inte borde haft något att förebrå syndikalisterna då de slagit rekord i fråga om konflikter som blivit långa!

ja, så löd detta aktstycke med nödiga kommentarer!

Hoppas bagarna och andra av Sverges arbetare ej skola i evighet giva den avsomnade Sjöstedt rätt att allt bör vara som det är, och de gamla utlevade organisationerna skola få leva i sin slöhet tills reaktionen lätt sopar bort dem. Som i Tyskland.

Det Anarkistiska Biblioteket

J. K. Nordberg
Ett 25-årsminne - När Bagarförbundet skulle bli syndikalistiskt
1935

Tidningen Brand #46 1935

www.anarkistiskabiblioteket.se